

MOJAVEØRKENEN, PACIFICA, USA,
FORÅR 1997

Maj er støvets tid. Støvstormene rejser og lægger sig i disen, store, gråbrune bæster, der hvislende og hvæsende overtager jorden. Hvinende hvirvler de hen over landskabet, mellem kreosotbuskene og videre, til de samler sig i bølgende driver og klitter, som umærkeligt vandrer og vokser i det uophørlige brus.

I gamle dage blev fyrpassere advaret imod at lytte for længe til havet. Man kunne miste forstanden og begynde at høre stemmer i bruset.

Som om der fandtes en kode i bruset – en kode, som, når den først var blevet opdaget af hjernen, ville hente dæmoner op fra dybet – dæmoner, som aldrig kunne sendes tilbage.

Jeg hørte ikke længere vinden. Mine skuldre smertede af at bære det tunge haglggevær, og fødderne bevægede sig automatisk, som om de ikke længere tilhørte mig. Mine tanker var forsvundet i drømmerier. Jeg tænkte på Ted under parasollen i Soest, som han lå med store, farvestrålende fugle i favnen og drømte om et eller andet. Hans mund bevægede sig.

Jeg mærkede, at jeg havde noget blødt i munden, og jeg stoppede op og spyttede en grå klump af sejt spyt ud. Skip kom hen og kiggede på klumpen, der lå på jorden som en lurvet sommerfuglelarve. Jeg trampede på den og prøvede på at tvære den ud i sandet, men det lykkedes mig kun at rulle den sammen til en lang spaghetti. Skip kiggede på mig.

Det er støvet, sagde jeg.

Jeg hev vandflasken op af rygsækken, skyllede munden og spyttede nogle gange. Da jeg tog rygsækken på igen, fik jeg øje på noget i sandet et stykke væk. En lyserød tøjstump stak op fra en klit, udspændt i vinden som en lille faldskærm. Jeg gik hen og skubbede til stoffet med foden. Det var et par trusser.

De lyserøde trusser kom fra tagboksen på en gammel Oldsmobile, der stod på en parkeringsplads i nærheden. Tagboksen stod åben i vinden, og der lå tøj over hele parkeringspladsen. Bortset fra støvet så bilen ud til at være intakt – ingen punktering, ingen smadrede lygter, og vinduerne var hele.

Det så ud til at være en dyr model, og ejerne, som lå i sandet ved siden af bilen, må have været et ældre ægtepar. Omme bagi lå to aflange papæsker, og sæderne var dækket af flamingoflager, men ellers virkede bilen velholdt på inder-siden. Jeg gik parrets lommer igennem for at finde penge. Kvindens lommer var tomme, men i mandens venstre lomme var der bilnøgler og en sammenfoldet konvolut. I konvolutten lå et håndskrevet brev, en tidollarseddel, en kvittering for to Sentre Stimulus TLE og noget, der så ud til at være to indrejsetilladelser til Canada. Jeg satte mig bag rattet, stak nøglen i og drejede den. Motoren gav en elektrisk snurren fra sig, hostede en enkelt gang og startede. Digitale tegn lyste op på instrumentbrættet, en syntetisk klokke sagde pling-pling, og en grøn meddelelse tonede frem på et display under speedometeret: GOOD AFTERNOON. Jeg bøjede mig frem og kyssede rattet, og det slog mig, at med en smule held ville det blive den sidste bil, jeg kørte, inden vi nåede havet.

Walter, du spurgte mig engang, hvad de skal med ham. Drengen altså. Hvis jeg bare siger det rent ud, så er jeg bange for, at det lyder helt vanvittigt. Hvordan kan jeg forklare det her, så du kan forstå det?

Ved du, hvordan hjernen fungerer? Har du den mindste idé om, hvad vi ved om, hvordan hjernen og bevidstheden fungerer? Vi mennesker, mener jeg. Og jeg mener ikke et eller andet new age-bokuspokus, men de mængder af kundskab, som disciplinerede forskere har indsamlet gennem tre hundrede års møjsommelig eksperimenteren og skeptisk udvikling af teorier. Jeg mener den kundskab, man får af at pille folks hoveder fra hinanden, studere menneskers adfærd og konstruere eksperimenter for at finde ud af, hvad der er sandt, og adskille det fra alle de fantasiforestillinger om hjernen og bevidstheden, der ikke har hold i virkeligheden. Jeg mener den kundskab om hjernen, der fører til sådan noget som neuronisk krigsførelse, neurografnettet og Sentre Stimulus TLE. Hvad ved du egentlig om den?

Jeg går ud fra, at din opfattelse af det stemmer overens med det typiske 1900-talsbillede af det hele. Jeget sidder på en eller anden måde i hjernen som en lille pilot i et cockpit bag øjnene. Det, man kalder "jeget", ser du som en blanding af minder og stærke følelser og den slags, som får dig til at græde, og alt det dér sidder formodentlig også i hjernen, for det ville da være mærkeligt, hvis det sad i hjertet, som du jo har fået at vide er en muskel. Men samtidig har du svært ved at forlige dig med, at alt det, som er dig, alle dine tanker og erfaringer og evner og kundskaber og præferencer og synspunkter, skulle eksistere rent fysisk inden i dit kranium. Så du plejer at lade være med at dvæle for meget ved den slags spørgsmål og blot tænke, at "der nok er noget mere, når det kommer til stykket", og stiller dig tilfreds med et tåget billede af noget luftigt halvgennemsigtigt, som svæver omkring i et udefinerbart mørke.

Måske sætter du ikke engang ord på det, men vi ved jo begge to, at det er en klassisk sjæl, du tænker på. Du tror på et usynligt spøgelse.

TRESPASSING - LITTERING
FORBIDDEN BY LAW

Jeg fik motoren i gang og studerede Skips kort. Han havde tegnet en rød cirkel i havet et stykke nord for San Francisco Memorial City, lige ud for en odde, der skød ud i havet som en lang finger. Længst ude på odden lå det lille samfund, som Skip havde tværet over med rødt. Point Linden. Og sat fast til hjørnet af kortet med en clips: en ejendomsmæglerbrochure for et hus med adressen 2139 Mill Road.

Det var ikke helt nemt at se præcis, hvor vi befandt os, men jeg havde en formodning om, at vi var et sted lige vest for Pacificas delstatsgrænse, sandsynligvis i nærheden af Hovedvej 15. De fleste af vejene i den sydøstlige del af Pacifica kunne forventes at være ubrugelige for tiden på grund af støvet, men jeg ville virkelig gerne undgå storbyerne og de tætbebyggede områder i vest så længe som muligt. Vi måtte tage en ting ad gangen. Lige nu var vi helt enkelt nødt til at fortsætte mod vest, indtil vejene blev bedre. Med en smule held ville US 395 mod nord være åben, og så kunne vi komme op i de tyndt befolkede områder øst for Sierra Nevada-bjergene. Det var sådan, det var.

Hovedvej 15 var næsten helt forsvundet under et blødt tæppe af støv, og sigtbarheden var elendig. Af og til dukkede forladte biler op midt på kørebanen, så jeg turde ikke køre mere end femogtyve miles i timen. Jeg sad lænet frem over rattet og prøvede på at koncentrere mig om at skelne kørebanens kanter under støvet, men det blev snart trættende at køre på den måde. Senere på eftermiddagen tog vinden til i styrke, og sigtbarheden blev så dårlig, at vi ikke havde andet valg end at vente, til stormen havde lagt sig. Jeg drejede fra ad den første den bedste afkørsel og standsede bilen på, hvad jeg gik ud fra måtte være en rasteplads. Hvad der var af bevoksning, blev rusket helt vildt af vinden, inden det forsvandt i en flodbølge af støv og sand, indtil man ikke længere kunne se noget som helst.

Da vi lagde os til at sove, var bilen omsluttet af et buldrende mørke. Den gyngede i vindstødene, og jeg drømte, at jeg lå i maven på en kæmpe.

